

Ἔφαγε τὸ μαρουλόφυλλο δίχως ξύδι

Μιά φορά κι ἕναν καιρὸ συμφώνησε ὁ λύκος, ὁ γαῖδαρος καὶ ἡ ἀλεπού νὰ γίνουν φίλοι. Στὴν ἀρχὴ ὁ γαῖδαρος δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ πὼς ἀληθινὰ θὰ γινόταν φίλοι τοῦ ὁ λύκος καὶ ἡ ἀλεπού. Γιὰ νὰ τὸν κάμουμε λοιπὸν νὰ τὸ πιστέψῃ τοῦ ἔκαμαν ὄρκο κι ἔτσι πιά ὁ καημένος ὁ γαῖδαρος εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴ φιλία τους. Ἡ φιλία ὅμως δὲν βάσταξε πολὺν καιρὸ. Ἦρθε ὁ χειμῶνας. Ὁ λύκος καὶ ἡ ἀλεπού ἔγιναν σκελετοὶ ἀπὸ τὴν πείνα ἐνῶ ὁ φίλος τους ὁ γαῖδαρος ἦταν παχύτατος καὶ γιατί τὸν καλοτάιζε ὁ ἀφεντικός του καὶ γιατί ἦταν ἐλεύθερος νὰ βόσκη, ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ φοβᾶται τὸ λύκο καὶ τὴν ἀλεπού.

Τὸ πάχος τοῦ φτωχοῦ γαῖδαρου ἀνοίξε τὴν ὄρεξη τῶν δυὸ πεινασμένων φίλων τοῦ ποῦ ἀποφάσισαν καὶ τὸ γαῖδαρο νὰ φᾶνε καὶ τὸν ὄρκο τους νὰ κρατήσουν, δηλαδὴ καὶ τὴν πλῆρα σωστὴ καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο.

Μιά μέρα λοιπὸν ποῦ στέκονταν σ' ἕνα προσηλιακὸ μέρος λέει ἡ ἀλεπού: « Δὲν καθίσαμε μιά μέρα νὰ ξεμολογηθοῦμε, νὰ μάθουμε τίς ἀμαρτίες τοῦ καθενός». Ναί, λέει, ὁ λύκος, αὐτὸ ποῦ λέει ἡ κυρὰ Μάρω — ἔτσι λέγαν τὴν ἀλεπού — εἶναι σωστό, πρέπει νὰ ξετασθοῦμε, γιατί μοῦ φαίνεται πὼς κάποιος ἀπὸ μᾶς ἔχει μεγάλες ἀμαρτίες καὶ πρέπει αὐτὸς μὲ κάθε τρόπο νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση γιὰ νὰ μὴ χαθοῦμε κι οἱ τρεῖς.

Ὁ δύστυχος γαῖδαρος σήκωσε καλὰ τ' αὐτιά του, ἄκουσε αὐτὰ ποῦ εἶπαν οἱ φίλοι του, ἄρχισε μετὰ νὰ τὰ κουνάη κι ἔλεγε ἀπὸ μέσα του. — Κάτι συμβαίνει ἐδῶ μὲ τοὺς φίλους μου, ἀλλ' ἄς ἀπαντήσω. — Ναί, λέει, φίλοι μου, νὰ ποῦμε τίς ἀρματίες μας καὶ νὰ μὴ κρύψουμε τίποτα.

Ἔτσι ἔγινε τὸ δικαστήριον.

Ἄρχισε νὰ ἐξομολογιέται ὁ λύκος καὶ νὰ κρίνεται ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄλλους. — Μιά φορά, λέει, πῆγα σ' ἕνα κοπάδι κι ἔφαγα πέντε πρόβατα, μὰ πείναγα. — Ἔ, ἀφοῦ πεινοῦσε, εἶσαι συχωρεμένος, λέει ἡ ἀλεπού. — Ναί, λέει ἀναγκαστικῶς κι ὁ γαῖδαρος. Ἄλλη μιά φορά ἔφαγα ἕνα βόδι ποῦ ἐβο-

σκε σ' ἕνα χωράφι. — Κι ἐδῶ καλὰ ἔκαμες, λέει ἡ κυρὰ Μάρω, γιὰ νὰ μάθουν νὰ μὴ ζημιώνουν τὰ σπαρμένα. Εἶπε καὶ πολλὰ ἄλλα κρίματα κι ὅλα τὰ βρῆκε δικαιολογημένα ἡ ἀλεπού καὶ φυσικὰ κι ὁ γαῖδαρος.

Ἦρθε μετὰ ἡ σειρά τῆς ἀλεπούς.

— Ἐγώ, λέει, βρέθηκα μιά φορά στὴν ἀνάγκη νὰ χωθῶ σ' ἕνα κοτέτσι κι ἔφαγα ὅλες τίς κόττες, ἔκοπίασα ὅμως πολὺ γιὰ νὰ μῶ μέσα κι ἄφηκα καὶ τὸν πετεινόν. — Τότε δὲν ἔκαμες καὶ κανένα μεγάλο ἔγκλημα, λέει ὁ λύκος. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο συχωρέθηκαν καὶ τὰ ἄλλα κρίματα τῆς κυρὰ Μάρως.

— Ἦρθε τώρα ἡ σειρά σου, κύρ γαῖδαρε, νὰ μᾶς πῆς τί ἔκαμες ὡς τώρα, λέει ὁ λύκος, ὡς πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, βρέ παιδιά, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, μὰ δὲν βρίσκω νάκανα κἀνα κακό. Μόνο μιά φορά ποῦ μὲ ἔφερνε ὁ ἀφέντης μου ἀπ' τὸ μύλο, βρῆκα τὴ φραγὴ τοῦ κήπου ἀνοιχτὴ κι ἔτρεξα νὰ φάω τὰ μαρούλια. Δὲν πρόφτασα ὅμως ν' ἀρπάξω καλὰ καλὰ ἕνα μαρουλόφυλλο κι ἦρθε τὸ ἀφεντικό μου καὶ μ' ἔσπασε στὸ ξύλο.

Στρέφει ὁ λύκος νὰ δῆ τί θὰ πῆ ἡ ἀλεπού· αὐτὴ ὅμως σκεπτόταν. Ἄλλο τίποτε; ρώτησε ὁ λύκος. — Τίποτ' ἄλλο κάνει ὁ γαῖδαρος. Ὁ λύκος στριφογυρίζει δῶ κι ἐκεῖ καὶ

δὲν ξέρει τί νὰ πῆ. Τότε ξαφνικὰ πετιέτ' ἡ ἀλεπού. — Γιὰ νὰ σ' ἐρωτήσω, κύρ γαῖδαρε, ἔβαλες ξύδι στὸ μαρουλόφυλλο ποῦ ἔφαγες; — Ποῦ νὰ τὸ βρῶ ἐγώ τὸ ξύδι; — Ἄ! αὐτὸ εἶναι τὸ θανάσιμό σου ἀμάρτημα, γιὰ τοῦτο κόντευε νὰ χαθοῦμε κι οἱ τρεῖς μας, λέει ἡ ἀλεπού, τί λὲς κι ἐσὺ κύρ λύκο; — Βέβαια, μεγάλο ἀμάρτημα καὶ πρέπει νὰ λείψῃ ὁ γαῖδαρος ἀπὸ τὴ συντροφιά μας, ἀπαντᾷ ὁ λύκος. Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ὁ γαῖδαρος, νὰ κλαίῃ, νὰ διαμαρτύρεται, μὰ τοῦ κάκου. Τὸν ἔρριξαν κάτω, τὸν λιάνισαν καὶ τὸν ἔφαγαν, γιατί αὐτὸς ἔφαγε τὸ μαρουλόφυλλο δίχως ξύδι.

Ο. Δ.